

BORSSZEM JANKÓ

OLÁH APPETITUS.

Anya. No te Niczuj, miért nem ülsz szépen a reggelihez, testvéreid mellé?

Niczuj (nagyási álmából fölriadva.) Nem eszem én azokkal egy tából! Nekem az a kuglóf kell ott!

Előfizethetni a kiadó-hivatalban: Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj: Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

Memorial.

LÁH panaszkönyv . . . vádra vád van
Mi ellenünk halmozva benn ;
Hogy a szegény, a rab oláhnak
Itt szenvedése végtelen.

Elmondja, hogy véres erélyünk
Az oláht, mint igázza le,
S ígéreti, a szittya jármot
E nép majd így — úgy rázza le.

S e vádirást itt e hazában
Írák meg. — Mély titkok helyén?
— Dehogy! Zajos gyűlésezés közt,
Nyiltan, a forum közepén.

Oláh nép ennyi hazugságra
Nem futja pir él arczodat?
Hát elnyomás van itt, a hol még
A honárulás is szabad?

Műkiállítási katalogus.

— Saját sajtóhibatalunkból. —

Zala György. »Fél a baka,« szobászati remegmű.
Meszely Géza. Tejkép.

Szigeti Antal. Nádai, Tapló-Szent-Mártás környékén.

Peske Géza. »Az alkali teszi a tollvajt.« Genrepék.

Nirschl Adalf. »Borbélyok berondása Rámába.«
Történetes feslemény.

Gaborian Max. Csent Erzsébet.

Torta Viktor. Evva.

Chartes Harmens. »Faczárság« ; tanulmánybő.

Abrincs Leon. Bátoronoki karczép. Ételnagyágban.

Adoma Emil. Agárdivat és társaság.

Charles Thomas. »A kert északamrája.« Csődélet.

Verstreute Tódor. »Ravasz este.« Fájkép.

Gibrael P. I. Képtáj.

Lamoricière. Péktáj.

Cain Abel. »Örvényszéki jelenet a fonadalomból.«
Történeti testmény.

Glandjean Egmond. Palicsi omnibusz állásom.

Brillantín L. G. Jelinek a római képéletből.

Smithald Friszjóf. A »napagya.« Negrekép.

Dumoresgarman D. »Cing minute des bohneur.«

Élitekép.

Mouchoir Lonis. Nők nemháza Pázsirban. Ételkép.

Stb. stb. stb.

PODLUPKA VENDEL BESZÉDEI

az ő szerelmes + fiához

Verhovay Gyuliczához.

Na, kilete ez te niked — ha?

Besziltem neked mindig, ne kes ki nadszagos zurakal — mert otanag te revidebet húzol. De meg zinkább ne kezdjél te zsidóval. Az még teb a nadszagos zuraknál izs. Tunál te jó mitul degelje ligy. Magnászokal duélalni, az tigated felbokritáza — de zsidóval verekednyi párdueúlumba, az neked keservezs. A miltóságosz báró czilozza fejedre neked, tanálta has — az nem nagy kilembzsig. De a jakhesz fogja czilozni hasadra és fogja trafálnyi fejedet — az lesz baj.

De mig se nem filtem in tigated. Fogsz írnya vezircziket hasadbul. Tudsz te zonan is.

Hanem migisz oljan formán látom a zálapotyokat, hogy tied nipszerusig kezdi szenvednyi hazsmenisben. Már zolyan zálapotra szorultad, hogy muszáj te neked mig hatramenizsnil izs hasznali revolfegyver? Hád letil te izs revolver zsurlanyista! Nem szigyenlod — ha?

Adom niked jó danacs. Nehiz nyavalya terje ki ujságírást. Rugd fel, had ot uj mesterságodat, gyere visza rígabe, hozám. Megteszlek tigated zelső főkelnyernag. Didónag is tanáljunk maj valami foglalatozság. Ugatnyi lehed it izs. Hogy erulne neki zereg † zapad! Meg á Kosut Lajos!

No Csináljad eremet két zeregnek. Gyuj haza, Gyulko!

AZ ÓRIÁSI TYUXEM

vagy:

A rendőri durvaság vértanuja.

— Nagyszerű előadás a Vitvindicsben. —

Bukovay Absentius. Nézzétek! Ez az én tyukszemem, melyre Mihaszna András rátaposott!

Balek Tóni. Abszi, te mártír vagy. Csodállak Irigyellek!

Ziczer Muki. Aunya! Mekkora! Szinte kacsint.

Zopter Filo. Akkora mint egy czipó.

Kasszéros Miczi. Jeszszusom, ná!

Fiúk mind. Ahszi a mi királyunk. Éljen Abszi! Abczug rendőr! (Mihaszna Andrást kilövik.)

Kérvény.

Tekintetes Városi Tanács!

Az ide 1/2. alatt csatolt »Függetlenség«-ből látni méltotatik, hogy egy bizonyos Nagy Sándor nevű uri ember tegnap délután a Muzem kávéházban botját akarta hátamhoz dörgölni; azonban csak is revolveremnek köszönhetem, hogy a merénylet meghiusult.

Tekintettel arra, hogy saját életemet mindenkor megtudtam és meg fogom tudni védelmezni, azonban Didóm életét az ellene leselkedő bűnpalástoló liga ármánykodásai folytán, veszélyeztetve látom, ennél fogva az iránt esedezem: Méltóztassék megengedni, hogy Didóm ezentul szájkosár helyett, revolvert vizelhessem.

Tisztelettel

V—y Gy—a.

„Bartók fegyvere.“

ASAROKBAN áll a füttykös,
Azt elövenni nem üdvös
Minden köznapon;
Föl ne kapjad gyöngé karral,
Mert bár harcra kélsz nagy garral,
Póru jár sz nagyjon.

Inkább álljon a sarokba,
Mintsem érje olyan csorba,
Mint most érte azt.
Villogtatta azt egy Smüle
Ámde »áj-váj!« el nem süle
S Bartók zeng panaszt:

»Jakheczek! E szent fegyvernek
Ha erőtök nem felel meg
Békét hagyjatok!
Elsilányul gyöngé kézen,
A mythósa oda lészen
S többé nem ragyog.

Jól villogtasd, rontom-bontom!
Hogy csütörtököt ne mondjon —
Ha már fölvevéd,
Adta kóficz sémi vére
Több silány mocsok ne érje
Bartók fegyverét!«

Blau Kóbi az ügyvédnél.

Dakterlében! Most egy nacerő ögyet adok mogának át. Akaszszon stante pedante ed kriminális pert az Exner adófelögyelgő örnyokába »idegen vagyon megrongálása miatt« és inditson edj summás pürt a gróf Czapáry exelencia elen 52 florin visszafözetése iránt.

Moga nevet dakterlében? Három nappal ez előtte kapok edj »Fijelmeztetést« Exner örtul, hogy 38 florin illetéket 24 óra alatt fözessek le, mert különben eltranszferálják a botoraimat. Szaladok Exnerho edj kérvénygel, hod adjon moratorium. Jún végzés rá: á z ó s z e r ! Nadságos ór, mondom erre, csináljonk egyességet: fagadjon el edj három hónapra szóló vexele a feleségem a Fánikám girójával. Jún ismét végzés: készpénz vagy bótór! És richtig kapreczirozta mogát a bótó-

raimra! Mikor tegnap délbe haza jüttem, ed söpp bótort se nem tonáltam, még a szügeket is kisedték a falbul, sőt a mezüzét, a szent bádopiksizist is lefeszítettek azajtóru.

Dakterlében! Irjon ed fenyegetü levelet Exner órnak, hodj a bótórokat szálitson vissza, és fözessen ünnek a levélért edj florin nyolcz krajczár, mert különben, miután a bótór a feleségemé: idegen vagyon megrongálása miat fogom czítálatni a Fortonába.

Ha ez nem használ, hát inditson azonal ed summás pürt a gráf Czopáry elen, mert a kincstárnak nem is jár az a 48 florin, de ha téve tagadva hod jár neki: még akor is én kapok 52 florin.

Hod hod? kérü dakterlében. Négy héttel ezelütte bepüröltem a Lébele Honyadit a miért hod két pafontot mért rám és a bíróság kimondta, hod a Lébele Honyady a két pofontért küteles fözetni a kincstárnak 100 florin.

Már most: ki kapta a pofontot?

Én! És ki kapta a 100 florin? — A kincstár.

Hát ha jár is a kincstárnak a 48 florin, még akkor is még én kapok 52 florin.

Mer mire föl pofoztassam én fel mogamat az álamért és a hozzáért?

Dakterlében, maga megint elüteget akar? Udjan ne blomálja magát.

Én a gróf Czepáry elen inditom ed pürt és maga akar elüleg? Magamat ajánlom, dakterlében!

KATHEDRAI BÖLCSESEGEK

— Vannak a görögben főnevek, melyek a rendes declinációt szem elől tévesztik.

— Kölcsey akkor nyujtott békejobbot Berzsényinek, mikor emlékezésedet tartott fölötte.

*

M—cs tnr. Uraim, sajnálattal kell jelentenem, hogy a kórbonczani előadásokat boncz-anyag hiányában be kell egy időre szüntetni. Botrányos egészségü epidemia dühöng. Ennek véget kell vetni, még pedig erélyes eszközökkel. Különb, megnyugtató s vigaszul legyen fölemlitve, az időjárás hirtelen átmenetü megváltozása reményt nyujt arra nézve, hogy a kórbonczani előadásokat nemsokára dús anyaggal megnyithatjuk.

*

F—r tnr. Uraim, sajnálattal kell jelentenem, hogy a magyar faj kihalóban van. Népesedési viszonyaink ez irányban a decadentia leggyászosabb képét nyujtják. Ennek véget kell vetni. Még pedig erélyes eszközökkel. Különb megnyugtató s vigaszul mondhatom, hogy a legujabb közgazdasági és egészségügyi üdvös reformok reményt nyujtanak arra nézve, hogy e téren nemsokára örvendetes javulást konstatálhatunk.

Előfizetési ár:
Kuss! vagy fizess!

Hirdetési díj:
Úss vagy juss!

FÜGGETLENSÉG.

Botolitikai és közbotrányászati napilap.

Szárkesztőség és kikapó hivatal:
Botond-utca ötvenedik
szám.

Szerkesztő: Revolverhoyay.

Motto: »Nulla dies sine linea.«

Merénylet Revolverhoyay ellen.

Előzmények.

A sakterek és holttest-usztatók elvakult faja törrel, méreggel, valódi és hamisított váltókkal tör ellenünk; sőt ami legjobban fáj hófehér enbecsületünknek: fölhasználják azt a fausse pozíciót, amelybe enfőszerkesztőnk, a Horánszky sértése, egy kis becsületbeli titkos betegség miatti meg nem torolhatás sodorta és őt! Őt! ŐT!!! EÖT!!! a nemzet bálványát, Kossuth Lajos legitím örökösét, a magyas Robespierre-t — hitvány útlegekkel fenyegetik. Magyar nemzet! Kosszorut a dícsőnek!

Orvtámadás a sajtóban.

Valami bitang zsidó a napokban egy helybeli sakterlapban Bartók fegyverével fenyegette enfőszerkesztőnköt. »Alíos ego vidi ventriculos!« mósolygá főnk. »Szűk nekem Maczeszdonia« — kiáltá Nagy Sándor és körülnézett fegyvertárában. »Ha isten akarja, a Bartók fegyvere is elsül« — mondá folytatólag s elfolette a sarokban támaszkodó botot.

A bot.

Termett a jordánpartú füzesben. Fogantnya kampós, élénken emlékeztetve az eszlári sakter rituális órára.

Válaszunk.

Azt feleltük a piszkos semitának, hogy sem enlapunk, sem más szennylap nyíltterét nem olvassuk.

TÁRCSA.

Az üdvözlő iratok.

Miután a nap legfontosabb eseménye lapunk egyéb terét teljesen igénybe veszi: itt a vonal alatt közöljük az üdvözlő iratok kiválóbbjait, melyek a meghiusult merénylet s szerkesztőnk hősies ténykedése alkalmából hozzá intéztettek.

*
Cher ami!

Őn okosabban használta a revolvert, mint én. Reményem még emlékezik az ön hü Claudiusára, ki becses lapjában leppezte le az Országos Bankot, Széll Kálmánt

A merénylet terve.

Az ádáz semita a Kagal által rendelkezésére bocsátott utiköltségen Budapestre jött és aljas módon kilestén azt az időt, amidőn enfőszerkesztőnk a kapucziner barna hullámaiból merit erőt és lelkesedést hazánk megváltására a merénylő sakter-liga körmeiből, a kávéház körül ólálkodott.

A kávéházban.

Enfőszerkesztőnk ezalatt, bár jól látta az ólálkodó sakter-bérenczet, magasztos nyugalommal itta kapuczinerjét!

Az első szóváltás.

Belépett. Ő ránézett és enfőszerkesztőnk főséges tekintetének gigászi súlya alatt az eszterbicskázó fenevad meghunyászkodva fölemelt bottal csak azt merte kérdezni:

»Ki hát a nyomorult?

»Őn a nyomorult, kedves barátom!« felelé enfőszerkesztőnk.

Országos Könyvtár. A revolver.

A sakterfi nem elégedett meg ezen loyális nyilatkozattal. Ujra fölemelte botját. Ekkor enfőszerkesztőnk napoleoni stratégiával megragadta a »Függetlenség« egy ott heverő példányát és amannak irányozta. A vad gyilkos elsápadt és ijedten ordítá:

— Tedd le a revolvert!

— Soha! felelé Ő meggyőződéssel.

Erre a gyáva bérencz megszökött.

A szökés után.

A merénylet alatt a jelenlévők visszafojtott lélekzettel figyeltek. Érezték, hogy e jelenet világtörténelmi és csak az Orsini, a Nobiling merénylet és a II. Sándor ellen intézett büntettek foghatók ehhez. Mindnyáján bámulták enfőszerkesztőnk leonidási emmagatartását.

A levél.

Az esti órákban levél érkezett Ő hozzá. Zsidó papirosgyárban készült papiroson, zsidó szürte ténával, kóser ludtollal írt, zsidó hordár által hozott levél. A merénylő nevét és címét tudatja. Aki enfőszerkesztőnköt ismeri, tudja, hogy nem hederit az ilyesmire.

A könyvmatu lapok a merényletéről

A könyvmatos lapok hosszú cikkekkel közölnek az eseményről. Méltán. Holnap az összes világlapok vezércikknek róla és megindul a kereszties hadjárat a merénylő sakter-liga ellen.

Végszó.

»De boszut állok a nyomorultakon, rettenetes boszut! A sakterokon már szerettem egy házat, a merényletből is csak kiverek egyet és akkor megpukkadnak a semiták!«

V-y Gy-a.

A revolver.

Buldogfajta, mint általában szerkesztőnk környezetének Didói. Kissé kopott a sok használattól, mert szerkesztőnk semmit sem végez e nélkül. Zsebében volt, — előlrántá.

és Hegedüs Sanyit. Nos, ugyan ő küldi önnek a nagy sikerhez, melyet aratott, őszinte szerencsekívánátát.

Buda, Fortuna.

Votre collaborateur
Claude Morel.

*

Pokol. Rágalmazók utcája.

Nacczerő férfő!

Űn fagja még emlékezni magát a derék becsületes Schwarzra, a ki az űn lopjában okorta tünkre teni a korropciónt, omit csinálta a Hieronymi álomtitkár oraság. Sikerőlte az a dolog kicsit roszól, de o mit csinálta űn mastand, az hála Jeho-

vának! jól sölte el. bár a revolver nem is sölte el. Ödvözlők űnt. Én tudom, hojd magát rágalmaznak, hojd nem szereti a zsidót: de én nem hiszem, mert toposztoltam, hojd az ilen mogomféle zsidóval nadjon tod szimpatirozni. Én is magával. Ágyé, herr von Jehoverhoyay!

A maga volt munkatárs és barát
Schwarz.

*

Buda, Fortuna.

Gyulám!

Emlékezz rám! Frakkos banda stb. Értem vérezél. Még mindig szeretlek s üdvözetemet küldöm hősi sikeredhez.

Vég Ignác.

SUTTYOMBERKY DÁRIUS A DELEGÁCIÓBAN.

— Azt a budget-emelő, akadémia-tagadó sarkantyútokat! Most az egyszer megbuktatlak. Egy vörös petéket sem szavazok meg!

— Igen örvendek a szerencsének, delegátus ur. Ön felvilágosításokat akar? Ezer örömmel. Én, valamint külügyi kollegám, rögtön mindent megmagyarázunk.

— Darikám, Európa szeme rajtad függ. A fölség kívánsága . . . a monarchia nagyhatalmi állása . . . határaink bátorsága . . .

— Tessék csak bele nézni ebbe a politikoszkópumba. (Suttyomberki szörnyen megijed, hogy meglátja a néző fiók mögött a kozákokot.) Látta, tisztelt delegátus ur, ilyen világ lesz, ha meg nem szavazza a budgetet.

És ilyen lesz, ha magyar honfihoz illendően szépen megszavazza.

— Tessék! Ujra megszavaztatták velem a Dárius kincsét. Mégis csak hunczut a német! De már most igazán pakolj Pista!

TÖRVÉNYSZÉK.

— Bukovay Absentius a törvényszék előtt. —

Farkassányi: Mi a neve?

Bukovay: Bukovay Absentius.

Farkassányi: Mi a foglalkozása.

Bukovay: Kibicelek, alagérezok a Szídonban és ha még időm engedi, az egyetemre járok, mikor katalogust olvásnak.

Farkassányi: Volt-e már büntetve?

Bukovay: Igenis; egy félévén át a kis Pulszkyt hallgattam az észjogból.

Farkassányi: Vagyona van-e?

Bukovay: Eksszereim volnának, de azokat a szomorú közbátorsági állapotok folytán, a zálogházban helyeztem el.

Farkassányi: Jelen volt ön Arany János temetésénél?

Bukovay: Hogy ott voltam, arról majdnem ökölnyire dagadt tyukszemem tehet bizonyosságot.

Farkassányi: A temetés után hol volt?

Bukovay: A Vindicsben.

Farkassányi: Van-e önnek tudomása a zavargásokról és honnan?

Bukovay: Élvezettel olvastam a részletes tudósítást a »Budapesti Hírlap«-ban.

Farkassányi: Ön ellen az a panasz érkezett, hogy a rendőrséget szidta.

Bukovay: Ön ezt olyan különösnek találja? Hát létezik ember Budapesten, ki azt nem cselekszi?

Farkassányi: Hát a macskazenéről van-e tudomása?

Bukovay: Csak úgy per mopsz értesültem róla. Mert mialatt a hecz végbe ment, én lakásomon borogatásokat raktam a lábomra.

Farkassányi: Mihaszna András ur jelentésében az áll, hogy önt is látta a Kigyó-utczában a tüntetők között.

Bukovay: Csodálatos, hogy Mihaszna ur, ki rendesen semmit sem szokott látni, ép engem pillantott meg.

Farkassányi: Kikkel tudná alibijét beigazolni, hogy a válságos időben otthon volt?

Bukovay: Ott van Ziczzer Muki, Sláger Bandi, Vizi Jóska, Forpasz Gyuri... ezek mind tudják... és ezenkívül egy hölgy is, kit azonban nem nevezhetek meg.

Farkassányi: Ha mint tanu hivatkozik rá, akkor tudnom kell a nevét.

Bukovay: (pirulva.) A Springer Riezi kisasszony.

Farkassányi: Az nem lehet, mert köztudomásu dolog, hogy a kisasszony abban az időben rendesen a Váci-utczában szokott sétálni.

Bukovay: Fogadjunk két krigli sörben, hogy akkor nálam volt.

Farkassányi: Ne komá: zék a törvénnyel! — Még egyet, mit tart ön Thaisz főkapitányról?

Bukovay: Én ugyan nagy embernek tartom, de szerény nézetem szerint, Zsarnay ur egy lófejjel fölülmulja.

Farkassányi: Köszönöm, elmehet.

Bukovay: Örülök, hogy volt szerencsém.

Ki volt nagyobb?

Nem tudom én, melyik volt szebb,
Melyik dicsőbb, melyik nagyobb:
Magyar antiszemita közt
Lefényesben melyik ragyog?

Az-e, a ki az örvöngést,
Bujtogatást első kezdte;
A kinek a lelkén szárad
A jó magyar hír-név veszte?

Az-e, a ki a mázos vásznat
— Rajt az Eszti ábrázatja —
Mint egy vándor panorámás,
Entrée mellett mutogatta?

Az-e, a ki az eszénél,
Csendbiztosban jobban bizván —
Viz-próbával, pandur-bottal
Ott vizsgált a bakó hidján?

Az-e, ki a zsidó költő
Anyja-síriját sem kimélte,
S a ki magát hivatottnak
Sakter-akasztásra vélte?

Vagy az, ki a becsületre
Addig dobálta a sarat,
A míg a sár minden cseppje
Rája hullott s rajt is ragadt?

De tán mégis legnagyobb volt
A »zuckermanteli« szittya,
Ki az antisémi kátét
Poflevesekkel tanítja.

Nem tudom én, melyik volt szebb,
Melyik dicsőbb, melyik nagyobb —
De szégyenlem mindhalálig,
Hogy e »nagyok« is magyarok.

Börzeviczy W. M. élczei.

— Láttam csodát. Az az ügyetlen és erényes Spitzkopfné, mióta Osztenébül haza jött, fes asszonyka lett. Csakhogy még se fesslett. (Sollt ich schon auf de Brüsselich seun?)

High Life

— Teresina Tua. —

Ce jeudi.

Krricsi dear,

Ah! Eh! Oh! Öh! Üh! Minden vokálisban invokálom őt. Még most sem tudok mágámhoz térni! Plusquam wounderful! Philomenális és phaenomenális! By Venus Andantymene, ez még a Rreményinél is szebb gyerrek!

You ask me: kicsodá? Áz ekhó feleli: »Csodá!« Bájvirrág! Tündérr-ibolyá! Una bambina in bimbone! Egy ángyálká eleven porrczellánból! Sèvres sans sévérité! Vieille-Saxe alla giovine Italia!... Teresina á neve. Egy kis olász Terrká... Terrka quatterrká boldog, áki hállottá. Húrron pendülő húrri. Aprró kis irredenta! Corpo di Santa Gyántá! Há az á Krráncsevics telefonnál keni is á vonóját kolofón helyett, ilyen szép fehér cigánylány nem lesz belőle mégsem. Foi de foie! Á legnagyobb ENTUÁziázmusbán vágyok. TUALismus for ever!

Oh Teresina,
Tu sei una Paganina!
Nella tua roba curta
Sei filomela e paciurta.

Wieniawska, Sarasatanella, á hegedű korronáherreczigője!

Tudod, bárrátom, én nem vágyok musikalisch. Hárrmincz esztendeig ázt gondoltám, hogy á viola di gamba válami ibolyá fájtá. A flageoleteket pedig csak vájba főzve szerettem. But now... hegedühöngök! Je héguéduhungue! Je me feráis mettre au violon, si c'était le violon de Térésina.

Turrinból jó! Innen áz á Cavourr-brávourr, mely nem ismerr akádályokát. Játszvá játszik! Tizenhát éves létérre hátvánhát évesen hegedül. Oly lágyan hegedül, minthá zongorrán fuvolázna. Á népszínházból egész Teatro della Scálát csinált. Hát még áz az izzipizzicatőjá! Meg á staccatőjá! Olyán mint á gyerrmeki schnackerl. O, du Schneckerrl! You see, I am ganz v'ruckt. V'rucktificirrt! Merre ez á piccolina sokkal szendébb, mint á Gidá grróf hádügyerri elődje, és rreizendább mint válamennyi olász miniszterr együttvéve. Mikorr játszik, á szemével háll s á fülével lát áz emberr.

Mikorr con sentimento húzzá, ákkorr merrengő ömlengedezésbe rringatózok (mirxt die Poesie?) és egészen philomélabús leszek; mikorr pedig á doppelgriffek polytechnikus netovábbját és áz octavlaufok hovotovábbját pöngeti, ákkorr by Honorrius! há I. Bonápoleonnák volnék, szinte föláldoznám áz egész grrrande arméet á Terreziná hidján.

Hogy mit játszott? Ma foi, je n'en sais rien! C'était ruisselant d'inouïsme!

Válami Berriot vágy Berrlioz formát, meg Mauvaistempstól egy capricorniciot, muzska árriákat, leiderr Messálinák nélkül. Bizony bizony leiderr!!! Krrics of my soul, i sag d'r — az á piccolinetta egy igázi Pucelle d'Orléans, az errény fegyveres zsándárrkájá, nom d'une Jeanne d'Arc! Nyelvem hiábá borruult térrdre térrdei előtt, ő csak káczágott mint az ő staccatója. Ámit még Lisztől sem kértem: csókot, — ő megtágádtá. Elkeserredésemben csak evvel az epigrámmával boszullháltam meg magám:

*Virtuose, — C'est bon; ça met la foule en rage;
Mais aussi vertueuse, — voilà pourquoi j'enrage!*

Krrics! Ez á 19. százád legfinomább, leggeniálisabb epigrámmájá. Ilyent még á fránziá epigrammaireben sem találász. Hiszen há Molière és Volière ilyen tudták volna csinálni, még most is élnének, was? Igenis, légy büszke rrám, merrt megérrdemlem! E két sorrál megszüntem egyszerrü gentilhomme lenni, — ezentul epigrórf vágyok.

La voici!

*Isz dész a herzia Fraterl,
Mit seinem Violinkratzerl!*

Á Bálogh Jóská, a piczigányká, cymbale de cour lett. Ez á hét á wunderrkinderrek hete. Qui egy italian girl — quá egy gipsej kerl. Da hast'n auch.

Après la Tua, il tuo

W. Monoklész.

A Pázmáneum magyar Rectorához.

Pázmáneum igazgató papja,
»Mit tudod te hogy miről beszélsz!«
Hogy Aranynek vallás minden lapja,
Annyit te eszeddel föl nem érsz.

»Katholikus volt-e, Arany János?
Másképp koszorút nem érdemel!«
Ó pap! tán fő n valami hiányos,
Hogy nem látod, milyet vétkezel?

Katholikusabb volt biz'a nálad,
Jobban hirdeté a szent igét,
Szava földre s egekre kiárad,
Mondhatod, hogy ilyen a tiéd?

Könyve a szent bibliának mássa,
Minden szava szent, örök, igaz.
Kinek lehet ennél szebb vallása?
Minő hitben lehet több vigasz?

S mégis, ugy-e, szobádba nem léphet?
Göthét meg őt be nem engeded?
Brávó szent pap! Ez derék ítélet:
Küszöbödre *ők* ne lépjenek!

Kraxelhuber Tóbiás preschpurgi háziurnak okoskodásai.

Czu tumm!

A fillág már pizonyosan gilódujjja a zsargaipull. A herr fan Szimóni a mi egy hexdi andiszemít és indim sbécsi én hozsám, boffon fájja a herr fan Ruprecht, bedik nem is sito. Elbocsegollja a lexep erő, a mifel léhedett folna tísz gomisz sítot is mekdraktállni; rá feszdegedi ety

geresztzen urasákra, a gi dollán szinden ety xinunxgnosz mi dölling!

Nem ölleg ehesz, tyin a herr fan Windisch, a gi nem sito, és mékizs hamisító.

Czu tumm!

Anyi gesserusék, anyi mirgelides tyilte már esze asz en pendembe, hoty gi kel endeni pelilem mind etyszere. Aszerd izz szergeszdem mozd ety nopdár, ety gollandárium, a mi mék eben a hónap meg fokja jeleni 125 denneru rajzolat a herr fan Jankodull, ami ety indim biktör én dülle. A dzime lesz negi:

„CZU TUMM!“

Hexdi andiszemida

NC PDÁR 1883-ra.

Szeageszti: a Tobias Kraxelhuber

preschpurgi hausherr

és andiszemida golompos.

A tiszda jefedelmi ajáldam jódékon dzelnag: asz andiszemít fundusomhoz fogok dzsatollni. Ity pizonyos lesz a tyészelem. Elere! P. p!

— A „Függetlenség“ nov. 2-diki számából. —

(Szó szerint.)

»Nagy Sándor feljött Szolnokról Budapestre, hogy Verhovay Gyula lapunk szerkesztője ellen hozzá méltó gaz merényletet intézzen.«

(Igy jár az ember, ha nem tud jól magyarul.)

*

— Sírversek. —

Itt nyugszik Puki János huszonkilencz éves Rászakadt a méhes. És ilyen módon-képen Utötöte öt képen A mester-gerenda Áldás poraira. Anno: 1872.

E sírhalom kebele Gally Péterrel van tele.

Olvasd és borzadj, kit takar e sir! 15 seben kiujult a vér R. János volt ez a lelkész Akit otthon kegyetlen gyilkoló kéz Este beáltával Lesujta baltával. A gyászoló Zsuzsanna nő Akarja itt álljon e kő.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

M. F. Élceze ritka csiszolatlan-ságnak örvend. Ám azért csiszolni még sem fogjuk. Kár ezt a fáradságot káposztaköre vesztegetni. — R. E. Kettejének hasznát vettük. — A.

Z. Ha élesebben oda néz, úgy fogja tapasztalni, hogy: kár a puszkaporért. Lejárt már azoknak a dicsősége. A harci ordítás tehetetlen kiabálássá lett. — F. G. Még mindig várja a közlés sorát a régiebb küldemény, mely a mostaninál sokkalta különb. Mert há vers, legyen vers, és ne gyöngye próza. Hát azok az elmés albumlapok mért nem röpködnek be többé hozzánk? Bár hidegre fordult az idő, mégis szívesen nyitunk nekik ajtót, ablakot. — **Funerátor.** Ha olyan jó volna is, mint a milyen nem jó: akkor is alkalom multán jelent volna meg. Majd esztendőre, ha jobban eltrafálja. — **Tplcz.** Csalódásban van. Amott kijár a teljes porció, s alakja nagyobb lévén, többet is közöl. Különben, panaszos szözata után itélve, mely ama lap tartalmára vonatkozik, azt várná az ember, hogy abból a főzetből a kevesebbet is sokalja. A többi kifogásnak e szerint, melyet ellene támaszt, már több az alja. Nekünk a boldogtalan meg nem árt. — **P. L.** Inkább szépirodalmi lapba való. — **Zldr.** Nehánya bevált. — **G. D.** Talán, kissé vártatva. Mert történnék ám emlékezetes dolgok Barcson kívül is. — **Cs.** Az alternativa szomorító — önré nézve. Mily aberrációja a jó izlésnek! Mint láthatja: itt fogtuk. — **F. D.** Számot fog tenni a »Czu tumm!« hexdi antisemita naptárban, mely megfelelő ragyogással fog megjelenni e hó folytán. — **J. K.** Nem mulatságosak. — **Cons. ab.** Együgyűségek, amelyekben, úgy látszik, több része van önnek, mint annak a tanárnak, akit a secundája miatt ki szeretne figurázni. Sedes cum pudore! — **N. J.** Inkább biztassuk, semmint riasztgassuk azt a krobót hazafit. Örülünk rajta, hogy magyarul igyekezik írni. — **L. S.** A mondás régi. Hogy egyszerű paraszt ember is rátalált, szép; de okot a külön közlésre nem nyújt. — **Mtrnds.** Helyes a ténykedés. — **Nebulo.** A diákos diák gemitus hadd itt leljön locust, hogy gratum tibi sit.

Tua, tua, tua arte

Victum, vincum tremít cor.

Aequi gaudii nulla parte,

Nulla die sum memor.

Gaudio capio nunc Orphea —

Tua, Tua, Dea mea!

„Világosság.“ Meglepetéssel vesszük észre, hogy a löllel szép napoknak vége. S hová tűnt a nép joga érdekében kötött szoros barátság? Vagy tán a táska-buzsák tót-szentpáli közös hadjáratra is mindkét néhai szövetséges kedvetlenül emlékezik vissza? S többé se a Kishegy nem megy a prófétához, se a próféta a hegyhez? Önnek mindenestre csak gratulálhatunk.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.